

A vörös márványtábla szelleme

A történet még azokban az időkben kezdődött – nem, nem akkor, annál jóval később, több évvel a rendszerváltás után, úgy a kilencvenes évek végén – amikor még az Eötvös József Főiskola bejáratánál ott virított egy vörös márványtábla, és arany betűkkel figyelmeztetett mindannyiunkat az ifjúság szocialista erkölcsök szerinti nevelésének fontosságára. Arra az erkölcsre, amellyel szemben az utóbbi időben még annak is lehet némi ellenérzése, akinek eddig illúziói voltak vele kapcsolatban.

Hogy a tábla a rendszerváltás után mindegy tíz évvel is az intézmény ékessége volt, nem kell csodálkoznunk, hiszen nem csak a falakon, hanem a tanári szobákban is ott pihent néhány, a múlt rendszerből itt felejtett szocialista kövület. Persze ők azért annyiban különböztek az emléktáblától, hogy nem nyíltan hirdették gondolataikat. Csak úgy „fű alatt” szervezkedtek. Választási kampány idején még tanóráikon sem „virítottak”. Volt attól sokkal fontosabb dolguk, meg aztán a képviselőség mégis csak jobban jövedelmez...

Ezért aztán igazán nem haragudhatunk. No és azért sem, mert a fenti elvtársak egyike maga kőre gyűjtött egy csapatnyi ifjú főiskolást.

Nem hibáztathatjuk, hiszen nem beszervezte a fiatalokat - némi „melódiák” segítséggel -, csak betartotta az elődök intelmét és megfogadta azok tanácsát. Igen, igen: Az ifjúság szocialista erkölcsök szerinti nevelést. Ő megcsinálta! Belehúzott! Mi az hogy! Nagyon is!

Csillogó szemű, széles mosolyú, lelkes ifjú főiskolások feszítettek piros pólókban Mikulás-napkor és a fiatal baloldali rendezvényeken! Ők vitték tovább a vörös márványtábla szellemét. Mára kiderült: ez a szellemiség nem volt más, mint maga a Nagy Átverés Show! Valakik – kihasználva a tapasztalatlan, de lelkes fiatalok jóhiszeműségét-, ronda játék tárgyává tették őket, gúnyt űztek belőlük.

A vörös márványtábla azóta eltűnt, és reméljük, hogy ezzel egy korszak is véget ért! Oktatási intézmények hallgatóit politikai célokra felhasználni etikátlan, tisztességtelen dolog. Választási kampány idején vagy Mikulás-napkor az Alföldön vagy a Hajdúságban, Moszkvában, vagy Leningrádban, egyre megy. Aki ezt nem érti, vigye el a vörös márványtábla szelleme!

zsgy

Tocsikolás, zuschlagolás

A magukat baloldalinak mondó, szocialista – szabad demokrata politikusokból álló magyar kormányok – ha mást nem is, a magyar nyelvet biztosan gazdagítják a kormányzati ciklus időtartama alatt.

Emlékezzünk csak a Horn-érára, annak 800 milliós korrupciós botrányára, a Tocsikügyre. A privatizációs sikerdíjas ügyvédnő áldásos tevékenysége után új szóval bővült a magyar szótár: „tocsikolás”. Azaz, ha valaki pénzügyi visszaélést követ el, magyarul „lenyúl”, ellop közpénzeket, akkor tocsikol. Pontosabban tocsikolt, 1994 és 1998 között.

2002 óta másként nevezzük a közpénzek saját célú felhasználását, azaz az állami – olykor uniós - pénzekből meggazdagodás ezen, törvénytelen módját. Az új magyar szóhoz, az MSZP kiskunhalasi „hatalmassága”, Bács-Kiskun megyei „sztárja”, a holokausz áldozatainak viccelődő Zuschlag János adta nevét.

A Zuschlag szó egyébként német eredetű, ha „direktben” akarjuk magyarra fordítani, túltűtést jelent. Ez azért érdekes, mert amióta napirenden szerepel a fiatal szocialista korrupciós botránya, egy német állampolgár az interneten nem akarta elhinni, hogy valódi nevet takar. A németek

ugyanis eleve ezt a szót használják, ha pénzügyi túlzásról, pénzek körüli mismásolásról beszélnek. Emberünk meg volt döbbenve, amikor megtudta, hogy a Zuschlag egy politikus neve, ami ebben az értelemben természetesen merő véletlen, de Sigmund Freud ezt biztosan másként gondolta...

Szóval a zuschlagolás magyar jelentése napjainkban nem más, mint valakit korrumpálni, pénzügyi visszaélést követni, elvtársiasan mutyizni. 2007-ben. 17 évvel a rendszerváltás után...

-lsz-

Vétkések közt...

1990-ben sokan azt hitték, hogy a rendszerváltás nem csak gazdasági felzárkózást, pénzügyi biztonságot, de morális megtisztulást is hoz Magyarországnak. Hogy az első kettőből semmi sem lett, azt naponta saját bőrünkön érezzük. Az igazi tragédia azonban az erkölcsi megtisztulás hiánya.

A jelenlegi miniszterelnök öszödi hazugságbeszédének kiszivárgása óta tudjuk, hogy a szocialisták végighazudták az elmúlt másfél-két évet. Ezt maga Gyurcsány Ferenc mondta a szocialista frakció tagjainak. Többek között a Zuschlag-ügy következtében leváltott megyei emeszpé elnök, bajai Márfai Péternek.

Márfai képviselő úr! Milyen a lelkiismerete egy évvel a hazugságbeszéd kiszivárgása után? Ön szerint tisztességes dolog – ahogy miniszterelnöke mondja - „nem kibontani a valóság minden apró elemét” – vagy ahogyan az átlagember vélekedik – hazudni? Ismeri Ön Babits Mihály azon verssorát, miszerint „...vétkések közt cinkos, aki néma?”

„Hazudtunk reggel, este, éjjel. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy amit mondtunk, az nem igaz.”

Márfai úr! Ezt is az Ön miniszterelnöke mondta Balatonöszödön, azon a frakcióülésen, amin Ön is jelen volt. Gyurcsány Ferenc többes szám egyes személyt használ! Feltűnt ez Önnek? Miért nem vonja le végre a megfelelő tanulságot?

-lsz-

Hosszú kések?

Azt írja az egykori emeszpé funkcionárius, hogy a kifele-befele is több fronton harcoló párt helyi szinten is rohad.

A párt belső ellenzékét úgy tették ártalmatlanná, hogy tizenegy jó elvtárs, megalakította a bajai helyi szervezetet, amely egy alapszabálymódosítás következtében felülírja a már meglévő alapszervezetet. A tagok lába alól kihúzták a pártot, a „tizenegyek” pedig a maguk által diktált sajátos pártdemokrácia szabályai szerint nevezik magukat – az alapszabály szerint egyedülként – az emeszpé bajai szervezetének. A történetnek azonban itt még nincs vége. Az így létrejött új pártsejtek kötelesek választókerületi társulásokat alkotni. Utóbbi Baja környéki szerveződés élén H. Roland. Csak nem az emeszpé egykori (?) bajai elnöke, a párt Zuschlag-ügy előtti megyei alelnöke, listáról bejutott helyi önkormányzati képviselő?

A cikkíró így kommentál. „Miközben H. Roland a megyei puncostól felé mozdul, biztosította a hátszínét is azzal, hogy partvonalon kívülre állították belső ellenfeleiket.”

Érdemes még egyszer megrágni ezeket a szavakat: partvonalon kívülre állított „belső ellenzék”, hátszín, megyei puncostól. Nem tudom, miért rajzolódik ki előttem egy törtető karrierista képe. Ilyenek a hosszú kések?

-lsz-

Mi a jelenség lényege?

Maffiapolitika Magyarországon

Bogár László közgazdász, egyetemi tanár a Magyar Nemzet október 3-i számában figyelemre méltó cikket írt. Ennek kivonata következik:

A maffiapolitika fogalma

A politikai életre a maffiapolitika szót kezdték alkalmazni. Ez azonban nem szerencsés kifejezés.

Pontatlan, mert a maffia egész más történelmi körülmények között, egész más okból és célból és egész más szerveződési módként jött létre.

Méltatlan vagy inkább méltánytalan, mert sértő. Mármost a maffiára nézve. Ahhoz képest a valamihez mérve ugyanis, ami önmagát félrevezető módon mindmáig rendszerváltásként nevezi meg, a maffia egy sokkal igazságosabb, emberségesebb és méltóságtelesebb társadalomszerveződési mód.

1. A TÖRTÉNELMI VISSZATEKINTÉS:

Kapitalizmus Itáliában

A XIV. és XVIII. század közötti Itália a kapitalizmus néven közismert nyugatias modernizáció szülőhelye. Egy több ezer éve létező „világerő” ekkor és itt látta elérkezettnek az időt, hogy az akkor már fél évezrede sikeresen felépülő keresztény Európát szétromcsolja.

A kapitalizmus ügynökei, a Mediciek és Machiavelli

„Ügynökeik”, mint például a Medici és a Sforza család, ma már szinte felfoghatatlan brutalitással, cinizmussal és gátlástalansággal zúzták szét az univerzális szakralitás szépményű struktúráit, barátaik, rokonaik és üzletfeleik számára adták-vették a pápai trónust. Egyik házi piárosuk, bizonyos Machiavelli, közvetlen elődje a mai kormányzati kommunikációs központoknak.

Az itáliai kapitalizmus eredménye: káosz

Évszázadokra a teljes öko-szocio-kulturális káoszba taszították mindezzel Itália jobb sorsra érdemes népét.

A „világerő” által üzemeltetett történelem-tudomány természetesen nem ezt állítja.

A maffia, mint önvédelmi kísérlet

A maffia csupán egy óvatos kísérlet volt a paraszti társadalom helyi és regionális szintű, önvédelmi struktúráinak a megszervezésére. Nem volt tehát más, mint az első globális-kapitalista kísérlet elleni elemi immunreakció. Kétségtelen kegyetlensége pedig csupán halvány visszfénye mindannak a szörnyűségnek, amit az említett „világerő”, akkor, és azóta is elkövet.

2. A MAI VILÁG

A világ ma szintén egy hasonlóan brutális globálkapitalista kísérlet színtere

A különbség, hogy a „világerő” ma már sokkal kifinomultabb fegyverrel rendelkezik, és pusztító hatása mérhetetlenül nagyobb. A globalitás ma még gátlástalanabban és még cinikusabban rombolja szét a lokalitások léteit, mint elődeik tették.

Magyarország a fosztogatás terepe

Magyarországot adósságcspadába csalta a globalitás, most pedig csupán egy lefosztható erőforrásmező.

3. BELSŐ KOLLABORÁNSOK

Ahhoz, hogy Magyarországot kifosszák Machiavelli követőire, belső kollaboránsok egész hadára van szükségük.

A rendszerváltás politikai oligarchiái éppen ezt a szerepet játsszák el most már több évtizede.

Az SZDSZ

E kollaboránshad egyes osztagai pártoknak vannak ugyan álcázva. A ma is domináns „világerő” közvetlen ügynökhálózatát kezdetül az SZDSZ („Szabad Kezdeményezések Hálózata”) látja el. Először a Fideszt kívánta konspiratív okokból felépíteni, ám ezt Orbán Viktor személye 1993–94 fordulóján meghiúsította. (Ezért van és lesz OV ezután már mindig e „világerő” célkeresztjében.) Így azóta jobb híján a MSZP tölti be a szerepét.

Az MSZP nevű politikai holdingban három párt alakult ki

1. Az eszdeeszesített központi erő, amely a meghatározó
2. A népnemzeti rész, amely szétzúzott
3. A kádári párttársadalmak törmeléke, vagyis a pragmatikusok. Ők azok a martalóchadak, a mindenre képes zsoldosok, akik a globális erőforrásszivattyú-állomások őrző-védő szolgálatának szerepét játsszák el.

A martalóchadak

A birodalmakat kiszolgáló zsoldoshadak mindig is a nagyhercegek által beígért szabad rablás reményében vállalják dicstelen szerepüket.

4. KÉT, LÁTSZÓLAG EGYMÁSSAL SZEMBEMENŐ MAGYARÁZAT A ZUSCHLAG-ÜGYRE

1. A szétroncsolt MSZP-s népnemzeti szárny összeszedvén magát alkut ajánlott a józan kádáristáknak az eszdeeszesített központi oligarchikus mag megdöntésére. Úgy vélik ugyanis, hogy a mostani vezetők ígérték

szabad rablást, ha amazok hűségesen segídenek a Magyarországon három nagyságrenddel nagyobb globális kifosztásában.

2. A leleplezések mögött éppen a kollaboráns kifosztást vezénylő SZDSZ áll. Ezzel ugyanis az általuk felépített és üzemeltetett miniszterelnököt akarják a kifosztásban való szilárd kitartásra ösztökélni. Diszkrétan figyelmeztetvén őt cimborái vasra vert fotóival, hogy bármikor köztörvényes bűnözőt csinálhatnak belőle is, ha esetleg elgyengülne az egyensúly és reform fedőnéven emlegetett példátlan kifosztás előremozdításában.

5. LLÚZIO, HOGY HURRÁ, A NYUGAT VELÜNK VAN!

Három évvel ezelőtt az MSZP-kongresszus Gyurcsány Ferenc és Kiss Péter közül választott miniszterelnök-jelöltet, az előző napon a Financial Times címe ez volt: „Holnap a magyar szocialisták Tony Blair és Leonyid Brezsnyev között választhatnak”.

A jelenlegi kormány mit tesz?

A kormányt kollaboráns oligarchia alkotja. A kormány pénzügyi válságot okozott. Ezt most egy annál is súlyosabb általános társadalmi és politikai válsággá alakítja át.

Az Európai bizottság mi tesz?

Egyértelműen azt üzeni, hogy a kormány lehető legkíméletlenebb módon fossza ki saját népét, amelynek melleleg hatalomra kerülését is köszönheti. Mindez illeszkedik a Trianon, München, Jalta és Málta alkotta sorba. Kérdés, hogy

Európa urainak a végzetes tudatlansága vagy a végtelen cinizmusa a meghatározóbb.

6. SZISZTEMATIKUS NÉPRITKÍTÁS

Magyarországon nyilvánvalóan ez zajlik. Az elmúlt 27 év hozta magával a magyar népritkítás első hatszáz ezer áldozatát, hiszen ennyivel többen haltak meg, mint amennyien születtek. Ha semmi nem változik, akkor a második hatszáz ezerhez már csak egyetlen évtizedre lesz szükség.

(Megjegyzés: Sajnos a helyzet ennél rosszabb: a határon túli magyarok betelepülése és a cigányok nagyobb népszaporulata nélkül még több emberrel lennének kevesebben.)

7. IDEGRENSZERVÁLTÁS

Amíg minden dühünket az országot most uralókra zúdítjuk, ezzel akarva-akaratlan eltereljük a figyelmet annak globális megbízóiról. „Idegrendszerelést” kellene, hogy minden megváltozzon.